

19 Σεπτεμβρίου 2020

Για να μην παραξενεύομαστε, όταν βλέπουμε Αγίους να υποφέρουν

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Κάποιος Στέφανος από τη Λιβύη έμεινε πλάι στη Μαρμαρική και στο Μαρεώτη για εξήντα χρόνια.

Αυτός, αφού έφτασε σε άκρα άσκηση και διάκριση, καταξιώθηκε χαρίσματος, ώστε όποιος είχε κάποια λύπη, και τον συναντούσε, να γιατρεύεται και να φεύγει άλυπος.

Ήταν γνωστός και του μακαρίου Αντωνίου [του Μεγάλου Αντωνίου]· έφτασε δε και μέχρι τις ημέρες μας.

Αυτόν εγώ δεν τον συνάντησα λόγω της μεγάλης αποστάσεως· αλλά είδα τους περί τον άγιο Αμμώνιο και Ευάγριο που μου διηγήθηκαν ότι:

«Τον βρήκαμε να έχει πέσει στην εξής αρρώστια· στην περιοχή των αποκρύφων μελών να έχει βγάλει πληγή, αυτή που λέγεται φαγέδαινα.

Και καθώς τον φρόντιζε ο γιατρός, εργαζόταν με τα χέρια και έπλεκε βλαστούς

και μας μιλούσε, ενώ στο υπόλοιπο σώμα εγχειριζόταν· και το αντιμετώπιζε σαν να ήταν άλλος που κοβόταν.

Αφού λοιπόν κόπηκαν τα μέλη του σαν τρίχες, αυτός ήταν ανίσθητος, από υπερβολική θεία ενίσχυση.

Και ενώ εμείς απ' τη μια λυπόμασταν κι απ' την άλλη δυσφορούσαμε ότι τέτοιος βίος έπεσε σε τέτοιο πάθος και τέτοιες εγχειρήσεις, μας λέει: 'Παιδιά μου, μη βλάπτεσθε από την υπόθεση· διότι τίποτα ο Θεός δεν κάνει με κακία, αλλά με καλό σκοπό. Ίσως τα μέλη να ήταν υπεύθυνα τιμωρίας και είναι συμφέρον να πληρώσουν εδώ παρά μετά το τέλος των αγώνων'.

Μας ωφέλησε λοιπόν, αφού μ' αυτό τον τρόπο μας στήριξε και ανάπαυσε».

Αυτά τα διηγήθηκα για να μην παραξενευόμαστε, όταν βλέπουμε Αγίους να πέφτουνε σε τέτοια πάθη.

Η διήγηση για τον "Στέφανο το Λιβυκό" από το βιβλίο, Παλλαδίου, "Λαυσαϊκή ιστορία", έκδοση Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα, μετάφραση Μοναχού Συμεών.